

ва? Защо излиза? Но той чувствуваше желание да върви. Не усѣщаше силния студъ. Звездното небе и чернитѣ смѣлчани улици го викаха. Той искаше да върви, да върви безспирно. Може би душата слѣпо дирѣше единъ другъ свѣтъ.

Но той не стигна още първия жгълъ, и едно зрелище разтвори широко очи и опъна до скъсване нервитѣ му. Отъ нѣкаква кръчма излѣзоха трима души. Първо единъ, после други двама. Настигнаха се и започнаха безчовѣчно да се биятъ. Юмруцитѣ блѣскаха въ глави, въ гърди, кости пращѣха.

Обезумѣли, безсърдечни, жестоки! Той гледаше втрещено и искаше да вика, да пищи. Истерия щѣше да го хвърли на земята. Единъ обикновенъ бой на улицата. Другъ пжтъ не би му направилъ впечатление. Сега той свързваше уличната сцена съ всичко изживѣно. Чувствуваше ужасения си викъ на устнитѣ.

Обезумѣли, жестоки, безсърдечни!

Това не бѣха трима пияни уличници, а хилядитѣ хора, които утре ще тръгнатъ по мълчаливитѣ улици, ще оживятъ кжщитѣ, ще заематъ локалитѣ, ще оратъ нивитѣ, ще отварятъ каситѣ на канторитѣ.

Побѣгна. Плачъ го душеше. Господи, защо си оставилъ хората такива! Вървѣше разбитъ съ отпуснати ржце, съ наведена глава, краката го люлѣха. Спираше, гледаше втрещено къмъ безкрая на улицитѣ и отново вървѣше. Пакъ спрѣ и притисна сърцето си. Наведе очи къмъ земята. Едно